

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/42/2016
Identifikačné číslo spisu: 8112201192
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8112201192.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu SVIBIT, s.r.o., so sídlom Košice, Kuzmányho č. 57, zastúpeného Advokátska kancelária Illeš, Šimčák, Brössl, s.r.o., Štúrova č. 27, Košice, proti žalovaným 1/ Obec Záborské, so sídlom Záborské č. 39, zastúpená JUDr. Jánom Brandtom, advokátom v Prešove, Masarykova č. 2, 2/ Futbalový klub Záborské, so sídlom Záborské č. 41, zastúpený JUDr. Martinom Staroňom, advokátom v Prešove, Hlavná č. 4, 3/ G. A. - GASKOMPLET, s miestom podnikania Prešov, Ľubochnianska č. 18, zastúpený JUDr. Jánom Brandtom, advokátom v Prešove, Masarykova č. 2, o zaplatenie 104 000 € s prísl., vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12 C 7/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. januára 2015 sp. zn. 9 Co 137/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní 1/ až 3/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov rozsudkom z 3. septembra 2013 č. k. 12 C 7/2012-205 žalobu vo vzťahu k žalovanému 1/ a 3/ zamietol. Výslovil, že zodpovednosť žalovaného 2/ za zásah do vlastníckeho práva žalobcu k poľnému hnojisku je daná. Uložil žalobcovi nahradiť žalovaným 1/ a 3/ trovy konania na účet ich právneho zástupcu vo výške 7 689,59 € v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania žalobcu a žalovaného 2/ rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že v danej právnej veci mal za to, že predmetom kúpy nebola nehnuteľnosť. Ako vyplynulo zo znaleckého posudku Ing. D. L., predmetné poľné hnojisko bolo zatriedené ako objekt podľa vyhlášky č. 255/2000 Zb. medzi pozemné nádrže a zásobníky. Poľné hnojisko možno teda zaradiť medzi veci, ktoré majú sice charakter nehnuteľnosti (stavby), ale ktoré sa neevídujú v katastri nehnuteľností (napr. dočasné stavby), nespádajú pod právny režim nehnuteľnosti a možno s nimi nakladať ako s hnutelnými vecami. Žalobca teda má aktívnu legitimáciu domáhať sa ochrany vlastníckeho práva, nakoľko preukázal reťazec svojich právnych predchodcov, od ktorých je možné odvodiť jeho legitímne vlastnícke právo k predmetnej hnutelnej veci - poľnému hnojisku. Žalobca sa touto žalobou domáhal na žalovaných 1/ až 3/, aby im bola uložená povinnosť spoločne a nerozdielne dať do pôvodného stavu poľné hnojisko patriace žalobcovi, prípadne zaplatiť žalobcovi náhradu škody

vo výške 104 000 € spolu s príslušným úrokom z omeškania, tzv. eventúalný petít. Žalobca v priebehu konania uzatváral, že nie je možné ani účelné poľné hnojisko dať do pôvodného stavu a uprednostnil, aby bola žalovaným uložená povinnosť peňažnej náhrady. V takom prípade, tak ako u žaloby o náhradu škody, je treba vždy zisťovať, či sú splnené podmienky zodpovednosti za škodu. V priebehu konania nebolo sporné medzi účastníkmi konania, že predmetné poľné hnojisko sa nachádzalo na pozemkoch nachádzajúcich sa v katastrálnom území X., ku ktorým vlastnícke právo žalobca nemal. Vyhlásením zo dňa 3.8.2010 (č. I. spisu 45) vlastníci pozemkov prejavili vôľu ochrany svojho vlastníckeho práva tým, že namietali, aby sa na ich pozemkoch vykonávala akákoľvek stavebná činnosť, alebo dovoz akéhokoľvek materiálu, z tohto dôvodu uvedenie do pôvodného stavu poľného hnojiska nie je možné a pripadá do úvahy teda iba peňažná náhrada za zásah do vlastníckeho práva žalobcu. Čo sa týka žalovaných 1/ a 3/, vo vzťahu k týmto žalobu zamietol a to z toho dôvodu, že žalobcom v konaní nebolo preukázané, že by k zásahu do jeho vlastníckeho práva došlo zo strany žalovaného 1/ alebo žalovaného 3/, aj keď nesporné bolo preukázané, že žalovaný 3/ vykonával prostredníctvom svojich zamestnancov výber betónových panelov, konal však na základe objednávky žalovaného 2/. Žalobca žiadnym z vykonaných dôkazov nepreukázal tvrdený skutkový stav vo vzťahu k žalovanému 1/ alebo žalovanému 3/, ktorým by mohlo byť pripísané, že sú nositeľmi hmotnoprávnej povinnosti, ktorej uloženia sa v tomto súdnom konaní vo vzťahu k nim domáhal. Naopak, bolo preukázané, že iniciatíva, zaobstaranie ako aj samotný výber betónových panelov, bol organizovaný žalovaným 2/. Navyše ani v časti eventúálneho petítu uplatňovaného titulom náhrady škody - vo vzťahu k žalovanému 1/ a 3/ neboli splnené základné predpoklady, a to porušenie právnej povinnosti, škoda, najmä príčinná súvislosť a zavinenie. Z týchto dôvodov žalobu vo vzťahu k žalovaným 1/ a 3/ zamietol. Vo vzťahu k výške spôsobenej škody žalovaným 2/, keďže posúdil, že zodpovednosť žalovaného 2/ je daná, je potrebné vykonať rozsiahlejšie dokazovanie, preto rozhodol medzitémym rozsudkom.

2. Okresný súd Prešov opravným uznesením zo 6. novembra 2013 č. k. 12 C 7/2012-211 opravil v písomnom vyhotovení medzitémneho rozsudku č. k. 12 C 7/2012-205 deň vyhlásenia, ktorý správne znie : 3. septembra 2013. Predmetnú opravu vykonal v zmysle ustanovenia § 164 O.s.p. z dôvodu, že išlo o zrejmu nesprávnosť pri písaní.

3. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu a žalovaného 2/ rozsudkom zo 14. januára 2015 č. k. 9 Co 137/2013-239 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením č. k. 12 C 7/2012-211 zo dňa 6.11.2013. Vyslovil, že nepriznáva žalovaným 1/ a 3/ náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že vychádzajúc z listinného dôkazu znaleckého posudku vypracovaného Ing. M. F. pod č. 51/2012 zo dňa 14.11.2012, bola v roku 1987 postavená stavba poľného hnojiska, ktorého dno bolo tvorené železobetónovými panelmi s hydroizoláciou, drenážnym a kanalizačným systémom, pričom na obvode z troch strán boli osadené železobetónové zvislé panelové steny. Konštrukcia dna objektu pozostávala z asfaltového betónu, spojeného asfaltového postreku, obalovaného kameniva, štrkodry, štrkopiesku a geotextílie, všetko položené na zhutnenej zemnej pláni. Tento posudok ani listinný dôkaz vypracovaný pre účely konkurzného konania Ing. D. L. pod č. 6/2002/D dňa 27.5.2002 neobsahuje označenie objektu poľného hnojiska za nehnuteľnosť. Obvodný úrad životného prostredia v Prešove vo svojom rozhodnutí zo dňa 17.6.2006 č. 1/2006/00825-003/OH-Ma označuje túto stavbu za „objekt betónového hnojiska“ tvorenú spevnenou plochou. To isté je možné zistiť aj z rozhodnutia nadriadeného Krajského úradu životného prostredia v Prešove zo dňa 14.6.2007 č. 1/2007/00878-003/Ej. Súd prvej inštancie teda dôvodne konštatoval, že stavba poľného hnojiska v katastrálnom území obce X., lokalita „Pod hôrkou“ nebola a nie je nehnuteľnosťou v zmysle § 19 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V dôsledku toho nadobudnutie vlastníckeho práva k tomuto objektu a k jeho jednotlivým zložkám nebolo podmienené zápisom vkladu do katastra nehnuteľností. Preto v rámci konkurzného konania kúpnu zmluvou zo dňa 22.5.2002 nadobudol vlastnícke právo k tomuto objektu MĀSOPRODUKT, a.s., Prešov aj napriek tomu, že označil objekt za nehnuteľnosť a nadobudnutie vlastníckeho práva podmienil zápisom vkladu do katastra. V preskúmvanej veci si žalobca správne uplatnil eventúalnym petítom nárok na náhradu škody podľa § 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď dal výslovne prednosť uvedeniu veci do pôvodného stavu, a len v prípade nemožnosti tejto formy náhrady škody, domáha sa náhrady škody v peniazoch. Veci odňaté žalobcovi však naďalej fyzicky existujú a nachádzajú sa na pozemkoch žalovaných 1/ a 3/. Ich odcudzením nezaniklo vlastnícke právo žalobcu. Žalobca doposiaľ nepodal reivindikačnú žalobu. Vychádzajúc zo záveru súdu prvej inštancie, že uvedenie do pôvodného stavu je vylúčené, vyvstáva otázka náhrady, akej škody a voči komu sa žalobca

môže domáhať. V preskúmanej veci nie je sporné, že panely tvoriace v minulosti súčasť poľného hnojiska naďalej fyzicky existujú a nachádzajú sa na pozemkoch žalovaného 1/ a 3/. V takýchto prípadoch vzniká vlastníkovi veci právo žalovať buď o vydanie veci, náhradu škody, pokiaľ sa jedná o škodu vzniklú nemožnosťou veci užívať, či o škodu vzniklú poškodením veci. Nie je vylúčené žalovať ani náhradu škody vzniklej čiastočnou demontážou objektu poľného hnojiska. Len v prípade zničenia veci, či jej straty, vzniká vlastníkovi veci právo požadovať náhradu škody vo výške zodpovedajúcej hodnote takejto veci pred jej zničením. V dôsledku pretrvávania konkurencie týchto nárokov má predložiť žalobu na náhradu škody. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom napadnutého rozsudku o protiprávosti konania žalovaného 2/. Nie je totiž rozhodujúce, že súhlas starostu obce X. vybavovala starostka žalovaného 1/ ale podstatné je to, že bez súhlasu žalobcu ako vlastníka týchto panelov, žalovaný 2/ prostredníctvom žalovaného 3/ mu tieto panely odňal, ponechal si ich, keď sú uskladnené formálne na pozemkoch vo vlastníctve žalovaného 1/, ktoré však užíva žalovaný 2/, na základe zmluvy dojednávanej medzi žalovanými 1/ a 2/. V danom prípade protiprávnosť konania žalovaného 2/ spočíva v samotnom zásahu do vlastníckeho práva žalobcu. Zodpovednosť žalovaného 3/, ktorý v skutočnosti tieto práce na základe objednávky a uzavretej zmluvy so žalovaným 2/ vykonal, v konečnom dôsledku vylučuje ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď žalovaný 3/ je v postavení osoby použitej k tejto protiprávnej činnosti. Skutočnosť, že časť panelov sa nachádza v užívaní žalovaného 3/ je dôvodom pre podanie vindikačnej žaloby voči žalovanému 3/, ktorá podaná doposiaľ nebola. Za vzniknutú škodu nezodpovedá ani žalovaný 1/. K vzniku škody došlo v dôsledku porušenia a zneužitia súhlasu starostu obce X. vybavovaného starostkou žalovaného 1/, ktorá ho nesporne v správnom znení odovzdala žalovanému 2/. Bol to práve žalovaný 1/, kto po zistení zásahu do vlastníckeho práva žalobcu, sa zaslúžil o upustenie od tejto činnosti. Zo zápisnice o zasadnutí obecného zastupiteľstva konanom až dňa 16.7.2010, teda 16 dní po zastavení týchto prác (1.7.2010), nemožno vyvodit' záver, že by obecné zastupiteľstvo, hoci dodatočne, schválilo toto porušenie vlastníckeho práva žalobcu. Skutočnosť, že prevažná časť panelov bola uložená na pozemkoch vo vlastníctve žalovaného 1/, je len dôvodom na prípadnú budúcu vecnú pasívnu legitímáciu v spore o vydanie týchto panelov.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Mal za to, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie považuje za nepreskúmateľné, pričom nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia (resp. nepreskúmateľnosť rozhodnutia) zakladá podľa konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odňatie možnosti účastníka konať pred súdom, t. j. prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Odvolací súd spolu so súdom prvej inštancie podľa jeho názoru nezodpovedali svoje rozhodnutia vyčerpávajúcim spôsobom a to zo všetkých relevantných skutkových a právnych hľadísk, ktorých posúdenie bolo nevyhnutné pre záver o naplnení predpokladov spoločnej zodpovednosti za škodu žalovaných 1/ až 3/. V tejto súvislosti bola nedostatočným spôsobom zdôvodnená pasívna vecná legitímácia žalovaného 1/ a žalovaného 3/, vo vzťahu ku ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil. Konajúce súdy teda nedali dostatočnú odpoveď na zásadnú otázku prejednávaného prípadu, a to na spoločnú zodpovednosť za škodu v zmysle ustanovenia § 438 Občianskeho zákonníka, ktorá mala zakladať pasívnu solidaritu žalovaných 1/ až 3/, z čoho vyplývala pasívna vecná legitímácia všetkých žalovaných. V tomto smere súdy nereagovali na relevantné a rozhodujúce argumenty predložené v konaní žalobcom, najmä jeho odvolacie námietky v odvolaní proti medzitýmnemu rozsudku zo 4.11.2013 a argumentáciu uvedenú v návrhu na doplnenie dokazovania 17.9.2012 (č. l. 110 súdneho spisu) a ďalšie skutočnosti uvádzané na jednotlivých pojednávaníach. Keďže konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie je postihnuté procesnou vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je toho názoru, že sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd toto dovolanie prejednal a dané dôvody dovolania podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p., na základe čoho navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného 1/ a žalovaného 3/ spoločne a nerozdielne na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalovaní 1/ až 3/ vo svojich písomných vyjadreniach k dovolaniu žalobcu navrhli dovolanie odmietnuť

ako neprípustné a priznať im trovy dovolacieho konania.

6. Dovolanie žalobcu bolo podané 9. marca 2015 a doplnené 23. novembra 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vychádzajúc z vyššie uvedeného ako súd dovolací po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade so zákonom, skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania bez nariadenia pojednávania. Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné :

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

9. Dovolateľ dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, len ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (tzv. dôvody zmätočnosti rozhodnutia). Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy nevyšli ani v dovolacom konaní najavo; nepreukázaná bola tiež vada konania žalobcom namietaná (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), ktorú vyvodzoval z nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok odôvodnenia.

10. Dovolací súd v súvislosti s touto námietkou odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie : „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

11. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľom považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp. zn. 3 M Cdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 M Cdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

12. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

13. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou dovolateľa. Námietky dovolateľa v tomto smere predstavovali skôr vyjadrenie jeho nespokojnosti s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré ale bez ďalšieho nepostačujú na založenie existencie vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva a j z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil

svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

14. Dovolateľ v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že právna úprava účinná do 30. júna 2016 považovala vadu tejto povahy za relevantný dovolací dôvod, ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (pozri viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

15. Ostatné námietky žalobcu smerovali k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

16. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.